

1. Coolman i jo, per a servir-los

Imagineu un carrer tan costerut com una rampa de salts d'esquí i, baix de tot, al final, un parc amb un estany que des d'ací dalt quasi ni es veu.

Ja ho teniu?

Perfecte.

Ara imagineu un contenidor de fem. Un d'aquells amb quatre rodes minúscules a la part de davall i ple fins a dalt de gotets de iogurt sense rentar.

Ho veieu? Podeu olorar la pudor que fa?

D'acord, doncs ara penseu en un xic ajupit al contenidor i cobert fins al coll d'envasos pudents, que crida aterrit com una mona en plena selva perquè el maleït sarcòfag de plàstic no té frens, i cada vegada baixa més i més ràpid pel carrer.

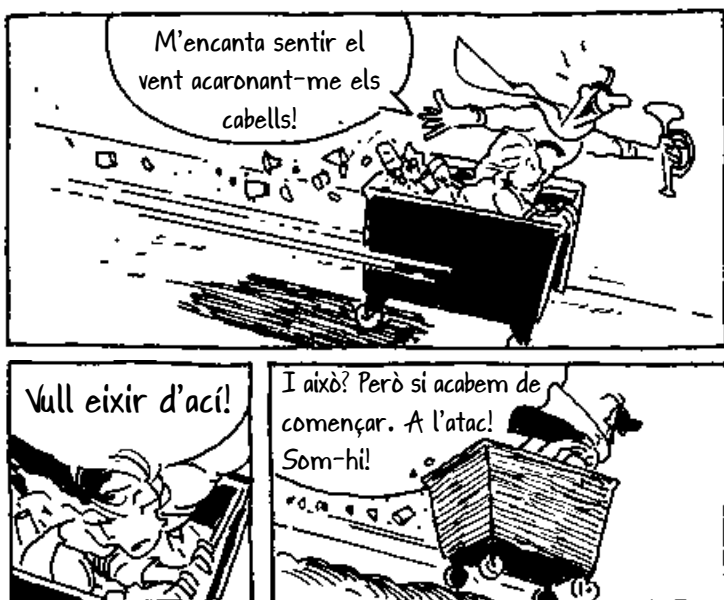
Podeu imaginar-ho?

Molt bé, aleshores ja em coneixeu. El meu nom és Kai i sóc el xic que crida com un boig dins del contenidor. El camió que se'm tirava al damunt per la dreta ha aconseguit frenar en l'últim segon, però el pròxim creuer ja el tinc davant del nas.

Fins ací ho heu tingut fàcil, però ara la cosa es complica perquè no estic sol en el contenidor.

Imagineu un tio assegut al meu costat, vestit amb capa i antifaç. El vent li colpeja a la cara, i pareix estar gaudint de la situació.

Per a posar-vos-ho una miqueta més difícil, porta una trompeta de colors de plàstic a la mà, per la qual bufa com si fóra un trompeter del Sisè de Cavalleria davant d'una horda d'apatxes en ple atac contra una tropa de colons.

Permeteu-me que us el presente. El tio amb la trompeta que tinc al costat respon al nom de Coolman.

Segons ens va explicar l'any passat el professor d'anglès, *cool*, a més de 'fred', també significa 'guai'. Així que el boig que hi ha al meu costat té com a nom una cosa així com «home *guai*».

M'acompanya des dels quatre anys. Però només jo puc veure'l. Per a la resta de persones és invisible, i quasi que millor. Ja és prou que Coolman convertisca la meua vida en una successió de catàstrofes catastròfiques. Ell és —Oh! Sorpresa, sorpresa!— el culpable que em trobe en aquest contenidor pudent, dirigint-me a tota canya cap a la fi dels meus dies.

En realitat el dia va començar molt bé. Un dia bo per a mi és un dia sense massa ensurts i en el qual Coolman es deixa veure el mínim possible. Bé, en realitat, normalment el primer fet és conseqüència del segon.

Aquest matí el dia feia tan bona pinta... El sol brillava, jo no havia fet el ridícul a l'escola i Coolman havia estat la mar de discret i tranquil. A ell no li agrada l'escola, igual que em passa a mi. Però això és la única cosa que tenim en comú.

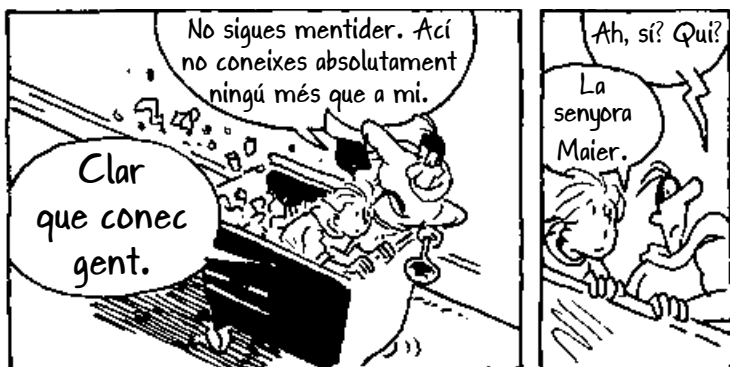
Tres raons per les quals a Coolman no li agrada l'escola:

1. No sap multiplicar.

2. No sap escriure.
3. Durant les classes no tinc temps per a ell.

Tres raons per les quals a mi no m'agrada l'escola:

1. Comença massa matí.
2. Dura massa.
3. Encara no conec molta gent perquè fa poc que ens hem mudat ací.

D'acord, Coolman té raó. Amb això de la gent, vull dir, no amb això del 45. Efectivament, ací encara no conec ningú; si no, no estaria clavat dins d'aquest estúpid contenidor. Si haguera conegut els dos xics que estaven asseguts al parc de davant de l'escola, hauria tancat la boca quan m'han fet la traveta. Senzillament m'hauria alçat i no hauria dit ni una paraula, tret d'un «Ai, perdó per haver entropessat amb els vostres peus».

El meu defecte més gran és que faig massa cas dels consells de Coolman.

—Quan sigueu majors, us deixaré que netegeu el meu Porsche —he dit finalment, perquè això del Ferrari em pareixia una miqueta exagerat.

Com havia de saber jo que aquells dos eren els perdonavides de l'escola? Uns tios perillosos a qui DE CAP MANERA se'ls ha de molestar mai amb parides com aquella.

Us faré un resum del que ha passat després: m'han agafat entre els dos, m'han tirat de cap al contenidor de reciclatge i l'han espentat carrer avall. Això no ha estat bé, però en fi, tampoc era per a preocupar-se'n excessivament. El que sí que és per a preocupar-se és que l'escola és just al cim d'una muntanya, i que ara mateix l'estic baixant més de pressa que un coet.

He sobreviscut al primer semàfor amb roig, però allà al davant n'hi ha un altre, que també està amb roig. Amb la sort que em caracteritza, tampoc podia esperar haver-los agafat tots amb verd. Com a mínim, aquest és l'últim semàfor. Més avant hi ha el parc i, si aconseguisc arribar-hi, les oportunitats d'eixir viu del contenidor no seran tan reduïdes.

A poc a poc he descobert com conduir aquesta bèstia: si em tire amb força d'un costat a l'altre, el Fórmula 1 de les escombraries fa un salt cap a un costat. I això és justament el que necessite ara perquè he d'avançar un cotxe que hi ha aturat davant del semàfor. De miracle només hi fregue el para-xocs i aconseguisc avançar-lo en el darrer segon. Quan em pose a l'altura de les rodes de davant, veig que la senyora Maier, la meua professora,

és qui va al volant. Es queda mirant-me fixament, com si l'acabara d'avançar un elefant damunt d'uns esquís.

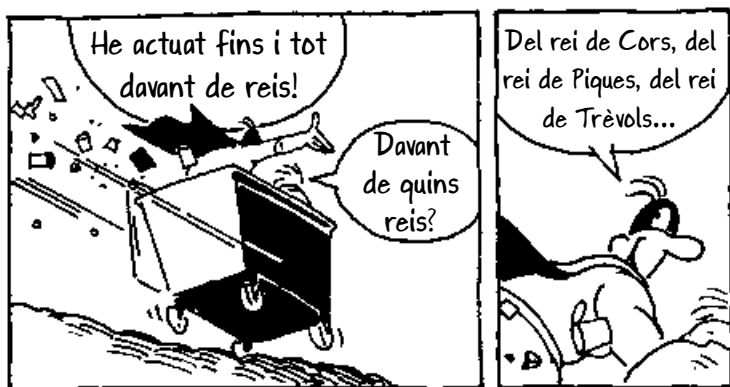

Però, amb la velocitat que porte, no tinc temps de dir-li res, només puc saludar-la amb la mà. La senyora Maier respon de la mateixa manera, supose que per reflex. Ara que ja l'he avançada completament, he de concentrar-me per sobreviure al darrer creuer.

La roda davantera de la dreta comença a soltar-se, cosa que no m'estranya gens perquè aquests trastos estan dissenyats per a desplaçar-se del seu lloc habitual al camió del fem i res més. No és, de cap de les maneres, apropiat per a fer curses de Fórmula 1 i, a més, tampoc es veu per cap lloc l'entrada a boxs on em puguen canviar les rodes.

Sense preocupar-me molt pels problemes mecànics, em llance contra les parets del contenidor un parell de vegades per esquivar els cotxes que travessen el carrer

en totes direccions. Coolman intenta netejar el camí amb tocs de trompeta. Com si algú poguera escoltar-lo! Només jo puc escoltar aquests tocs i el soroll que Coolman anomena música no ajuda gens a calmar la situació. Ben al contrari. Especialment si tenim en compte que Coolman només afina poques vegades i de casualitat.

A Coolman, li encanten els acudits dolents, però ara mateix tot això no m'importa un borrall, ja que acabem de passar l'últim creuer i encara sóc viu. Al·leluia! Sóc viu!

A partir d'ara no córrec molt de perill, ja que el parc és just al davant i, amb una miqueta de sort, el vehicle s'aturarà lentament sobre la gespa.

Efectivament, el contenidor va perdent velocitat una vegada entra al parc. Em gire i mire cap a la costera que baixa des de l'escola. A la meitat dels creuers encara hi ha un parell de cotxes i de conductors desconcertats que no poden creure el que acaben de veure. No m'estranyaria

gens que el telèfon 112 es col·lapsara en les pròximes hores amb telefonades advertint de trobades amb OVNIS.

El contenidor avança lentament cap al llac. Una fastigosa i pudent capa bavosa cobreix la superfície de l'aigua, ja que els ànecs viuen més apinyats que en una granja de gallines. De sobte, «CRAC!», un soroll se sent des de la part dreta del davant. La roda que estava mig solta s'ha quedat enganxada en un cau i ens ha dit adéu per sempre. El resultat: el contenidor ha començat a inclinar-se a càmera lenta i ha abocat tot el contingut, és a dir, els envasos de iogurt bruts i jo, a l'aigua verda de la bassa.

–Ei, xaval! Però què fas?! T’has begut l’enteniment?
–m’escridassa un jubilat amb una boina de quadres i

una bossa amb pa dur a la mà, mentre assenyala amb el bastó els envasos de iogurt que suren per l'aigua—. Ara mateix arreplegues tot aquest desastre, xaval! I si no vols pols, no vages a l'era!

Només puc assentir amb el cap, perquè l'home no sembla una persona suficientment sensata per a discutir sobre la culpabilitat o innocència dels meus actes. Per sort per a mi, l'aigua només m'arriba pels genolls. Així que comence a fanguejar i a arreplegar tot el fem que sura a l'aigua entre els ànecs.

L'avi m'observa sense badar boca, mentre Coolman em posa el cap com un bombo amb la història de quan va extraure tota la sal de l'Atlàntic fins a deixar-lo tan dolç com l'orxata. Comparat amb aquella fita de la humanitat, això de llevar quatre plàstics d'ací i d'allà és poca cosa, em diu. I no serveix de res tancar els ulls o tapar-te les orelles, ja ho he provat un milió de vegades com a mínim, i així i tot, Coolman no desapareix. No el pots apagar com un televisor; ell sempre es queda en *stand-by*.

En tan sols un quart ho tinc tot arreplegat: el fem torna a estar al contenidor, que he aconseguit arrossegar fins a terra ferma amb les darreres forces que em quedaven. Però tarde deu minuts més a esbrinar d'on punyetes ve l'estrany so que no deixa de sentir.

Només quan torne a buidar completament el contenidor, descobrisc un esponjós pollet despistat, que no aconsegueix eixir del sarcòfag de plàstic per ell mateix.

El vell i el seu bastó segueixen allà plantats sense moure's ni un dit. Segur que en una altra vida va ser un traficant d'esclaus en una plantació de cotó. No és que jo crega en la reencarnació, però si em pare a pensar en Coolman, potser he d'haver comés algun delictes greu en una altra vida perquè ara se'm castigue amb la seua presència contínua. Probablement vaig ser Dràcula, el monstre de Frankenstein o qualsevol altre canalla d'aquesta mena.

Fet pols m'arrossegue cap a la gespa i em deixe caure per a eixugar-me una miqueta al sol.

—Ei, xaval! Està prohibit trepitjar la gespa! I si no vols pols, no vages a l'era! —m'escridassa el traficant d'esclaus reencarnat, assenyalant un tros de gespa que no és més gran que una tovallola—. Allà davant sí que hi està permés!

Cansat, m'alce i seguisc la direcció que em marca el bastó.

Per fi, tranquil·litat. Em gite de sobines i em relaxe davall del sol. Coolman gaudeix dels càlids rajos en silenci.

En realitat, quan tanca la boca no està tan malament. Coolman també té la seua part positiva.

Coses al seu favor:

1. No estic mai a soles.
2. ...
3. ...

De segur que per als punts dos i tres se m'ocorre alguna cosa un poc més tard. Fins que no tinga nous amics sempre em quedarà Coolman amb qui poder parlar. I això ja és molt.

Bé, quasi sempre.

Al cap de cinc minuts, un núvol gegant i negre es posa davant del sol i, al cap de pocs segons, comença a caure aigua a bots i barrals. La pluja cau sobre mi, però m'és igual perquè de totes maneres ja estava completament xop. A més, la tempesta també té una part positiva: ja no necessite inventar-me cap excusa per a explicar als meus pares perquè arribe a casa banyat fins al moll dels ossos.